

INHOUD

Woo-verzoeken

De gemeente Delft heeft
stukken aangeleverd

Afspraak Heemschut

Het schutten
(beschermen) van het
heem (de eigen
omgeving)

De verkrotte droom

Hoe sociale woningbouw
ten onder gaat aan
marktdenken

Bewoners aan het woord

Drie verhalen met buren
over deze buurt

Beste buren,

De posters op de ramen in onze buurt zijn niet te missen en het aantal ondertekeningen voor de [petitie](#) gaat inmiddels richting de 500! Wij zijn blij met alle steun en het is een goed signaal richting de gemeente en woningbouwcorporatie Woonbron over hoe belangrijk participatie is. In deze nieuwsbrief geven we weer een update wat wij zoal hebben gedaan in de afgelopen maand. Ook zorgen wij dat de [media](#) goed op de hoogte is net als jullie dus hierbij weer een nieuwe editie van onze nieuwsbrief.

Woo-verzoeken

Eerder deelden wij per e-mail de link om de documenten van de Omgevingsdienst Haaglanden te downloaden en nu zijn ook documenten ontvangen van de gemeente Delft. Dit kun je terugvinden op de website van de [belangenvereniging TU Noord](#) onder het kopje "Sloopplannen deels openbaar". Zoals deze naam al doet vermoeden missen wij nog een aantal documenten (memo's, verslagen etc.) waarover wel gesproken wordt in de mailwisselingen tussen de gemeente en Woonbron. Dit willen wij ook nog ontvangen en gaan we dus opvragen en desnoods met het indienen van een bezwaar. Ook gaan wij op 12 mei in gesprek met Woonbron over de ontvangen documenten. Wordt dus nog vervolgd!

Afspraak Heemschut

Op 8 april hebben wij een afspraak gehad met de 2 leden van de Werkgroep Sociale Woningbouw van [erfgoedvereniging Heemschut](#). Om kennis te maken met elkaar en om de situatie te bespreken van renovatie en sloopplannen. We hebben verteld wat wij tot nu toe ondernomen hebben en zij ook hun indrukwekkende acties, hierover lees je op hun website meer. Omdat wij voor onze straten een beschermde status willen bereiken, hebben we o.a. een [waardestelling](#) nodig. En op aanraden van de gemeente Delft is deze reeds gemaakt en is terug te vinden onder de documenten uit het Woo-verzoek aan de gemeente Delft. Verder ondersteunt Heemschut ons bij het contact met de gemeente en de verhuurder en dit laat maar weer eens de waardering zien voor onze huizen.

De verkrotte droom

Wij ontvingen een tip van een buurtbewoner die met verontwaardiging las over de sloopplannen in onze buurt. De tip gaat over bewoners van de [Amsterdamse Van der Pekbuurt](#) die vechten voor een eerlijke en duurzame renovatie. NPO Doc: De Verkrotte Droom' is vanaf 27 april te zien bij BNNVARA op NPO Start en 1 mei om 22.20 uur op NPO 2. Op de website van [BNNVARA](#) is terug te lezen hoe dit ooit een vooruitstrevend voorbeeld van sociale woningbouw was, is in de loop der jaren verwaarloosd en dreigt ten onder te gaan aan bureaucratie en marktdenken. De documentaire laat zien hoe de menselijke maat verdwijnt in een systeem waar stenen belangrijker lijken dan de mensen die erin wonen. Dit komt jullie vast bekend voor? Alsof het geschreven is over onze straten maar het laat dus zien dat dit helaas vaker gebeurt. Wij gaan dit voorbeeld zeker aandragen bij de gemeente Delft en onze verhuurder Woonbron.

Bewoners aan het woord

In deze rubriek geven we bewoners een stem over de geplande sloop van woningen in onze wijk. Elke nieuwsbrief delen we drie persoonlijke verhalen. Deze week spreken we als eerste met Mark van den Houten, die samen met zijn vrouw Aafke sinds 1998 aan de Frederik Hendrikstraat 6-8 woont. Zij bezitten daar een koopwoning. Mark en Aafke begonnen op nummer 8 met een bovenwoning en konden vijf jaar later ook de benedenwoning kopen, daar heeft hij nu zijn zelfstandige coachpraktijk. Ze wonen al die jaren met veel plezier in de wijk en hebben deze omdat ze er zo lang wonen, door de jaren heen zien veranderen. Waar vroeger veel kleine winkels zaten – een kapper, bakker, slager en groenteboer – zijn deze bijna allemaal verdwenen.

Toch is het woongenot voor hen altijd gebleven, mede door het goede contact met burens in de straat. Volgens Mark is er sprake van een hechte buurtgemeenschap. Ze onderhouden warme banden met verschillende bewoners, zoals hun buurvrouw Bep Colijn, met wie ze regelmatig samen koffie drinken of naar Koningsdag kijken. Ook met andere burens, is er regelmatig contact, een buurt BBQ of oudjaarsreceptie. "Het voelt alsof we onderdeel zijn van een gemeenschap," aldus Mark.

Een speciaal contact hadden ze jarenlang met hun voormalige buurman Cas. Met hem trokken ze veel op en was er bijna dagelijks contact. "We gingen doordeweeks vaak bij elkaar koffie drinken. Dat soort hechte relaties bouw je op in de loop van de jaren. Dat vind je niet zomaar ergens anders," vertelt Mark.

Ook het contact met de studenten in de wijk wordt bewust onderhouden. Er is onderling respect en regelmatig worden er korte gesprekjes gevoerd. De saamhorigheid blijkt ook bij ingrijpende gebeurtenissen. Zo was bij de uitvaart van een overleden buurman een groot aantal burens aanwezig.

De aankondiging van de voorgenomen sloop van woningen baart Mark zorgen. Allereerst uit hij technische bezwaren. De woningen in hun straat stammen uit de jaren 1920, en hij vreest dat de werkzaamheden – zeker bij heien en zware trillingen – schade aan hun woning zullen veroorzaken. Ook over de ruimtelijke gevolgen maakt hij zich zorgen. Hij vreest voor verlies van uitzicht vanaf hun dakterras, meer schaduw in de tuinen en meer overlast voor de achterburens.

Daarbij heeft hij grote twijfels bij wat ervoor terugkomt. Vermoedelijk een appartementencomplex, en dat is volgens hem van een heel andere orde dan de bestaande bebouwing. "Je ontmoet mensen nu nog gewoon aan de voordeur, je groet elkaar, je maakt een praatje." De bewoners van een appartementencomplex leer je veel minder makkelijk kennen. Je ziet elkaar niet zomaar, iedereen verdwijnt achter een centrale entree of in een lift. Dat maakt het contact afstandelijker." Volgens Mark draagt dit niet bij aan het sociale karakter van de buurt zoals het nu is, waar burens zichtbaar en aanspreekbaar zijn en waar ontmoetingen spontaan plaatsvinden.

Daarnaast vindt hij dat zo'n nieuw gebouw vaak niet past bij het huidige straatbeeld: "Het is nu een eenheid, een straatje zoals je het nog op foto's uit 1920 ziet. Als dat verdwijnt, verdwijnt ook een stuk geschiedenis van de wijk."

Tot slot is Mark kritisch over de motieven achter de sloopplannen. In zijn ogen lijken de voordelen vooral bij de woningbouwcorporatie te liggen, en ziet hij voor de wijk zelf nauwelijks voordelen. "Voor de sociale samenhang, de bouwkundige kwaliteit en de bestaande gemeenschap levert het weinig op. Ik ben er dus geen voorstander van," besluit hij.

Hilde aan het woord

Hilde is de volgende bewoonster die haar persoonlijke verhaal doet in deze rubriek.

Ze woont al bijna haar hele leven in de Frederik Hendrikstraat. Eerst met haar ouders, later met haar gezin. Haar huis wordt niet gesloopt, wel gerenoveerd.

Hilde is het absoluut niet eens met de sloop. Ze vindt dat dit de hele wijk uit elkaar haalt. Dat dan de wijk als het ware uit elkaar scheurt. Ze geeft aan dat er allemaal lijntjes lopen in de wijk met de mensen onderling. Je ziet ze

niet, maar die zijn er wel, zegt ze. Met die lijntje houden Hilde en haar buurtbewoners contact met elkaar. Niet overdreven, maar als je iemand nodig hebt, is die er wel altijd.

Wat voor haar ook heel belangrijk is, dat zijn de mensen met honden. Die vormen in de wijk een soort sociale controle. Daar heeft ze zelf het bewijs van mogen ondervinden. Wat dat aan gaat moet je erg oppassen als je dit uit elkaar gaat halen, vindt Hilde. Ze denkt dat je dan het verschijnsel krijgt dat de mensen die overblijven bang worden in hun eigen wijk. Nu heeft ze geen angst om 's avonds in het donker naar buiten te gaan, voelt ze zich volledig safe. Maar dat zou dan wel verdwijnen. Ze denkt dat veel anderen uit de buurt dat ook zo ervaren. Met gevolg dat de mensen wegkruipen achter de voordeur en er niet meer wordt opgelet en dat werkt criminaliteit in de hand. Door de bewoners met de hondjes is er veel reuring. Dan blijven ze hier vandaan, dat is heel belangrijk voor haar en de buurt.

Voor Hilde is het belangrijk dat de cohesie in de wijk bewaart blijft en ze twijfelt er niet aan dat het wel weer om geld zal gaan. Ze zegt het niet graag, maar denkt wel dat het zo is. Ze kunnen haar niet wijs maken dat ze dat uit hobby doen. Volgens haar wordt er gewoon dik geld aan verdiend als ze hier van die kippenhokken bouwen. Ze maakt zich boos over het feit dat het nog niet eens voor de mensen uit de wijk zelf is. Dat vindt ze wel het grootste schandaal wat er eigenlijk aan hangt. Daarbij denkt ze ook aan de mensen op de Delfgauwseweg. Die zullen ook niet blij zijn met het hele gebeuren. Wat als die schade krijgen? En een muur achter hun huizen? En hoe hoog wordt het? Komt er een lift?

Hilde verbaasd zich over het feit dat de nieuwe huizen voor ouderen zijn terwijl veel ouderen uit hun huizen worden verjaagd omdat die worden afgebroken. Ze vraagt zich af of die dan niet meetellen. Kijk naar Nel, 82 jaar. Haar huis wordt dan gesloopt. Waar moet ze heen? En Bep, hier beneden, ze is 93. Onze huizen worden gerenoveerd zeggen ze. Maar hoe? Hilde wil haar huis niet uit en wil ook graag weten wat ze gaan doen. En mag ze het ook oneens zijn?

Hilde vertelt dat bij de laatste schilderwerkzaamheden aan de achterkant van de woningen veel gesloopt is. Haar waslijnen zijn doorgeknipt, bloempotten kapot gegooit. Steigerpijp voor haar keukendeur. Dat wil ze echt niet meer.

Volgens Hilde heeft haar huis een soort van airco. Daar is volgens haar het huis op gebouwd. Ze zegt dat je deze huizen niet moet dichtstoppen, want dan krijg je schimmel in de lente. Het moet circuleren, zegt ze. Zo'n huis als dit moet je behandelen naar zijn leeftijd. En dat wordt weleens vergeten. Het is niet een of andere blokkendoos. Hilde wil wel met Woonbron afzonderlijk in gesprek om haar wensen kenbaar te maken. Zo wil ze absoluut geen kunststof kozijnen. Want kijk naar de overkant. Hilde en haar medebewoners hebben destijds juist gevochten voor die hardhouten ramen. En als je die goed onderhoudt, is er niks aan de hand.

Als dit weggaat dan is er geen buurt meer, zegt Hilde. Dan is de buurt weg. En dan weet ze niet hoe zich dat gaat ontwikkelen, ze heeft daar weinig vertrouwen in. Nu, met mooi weer, 's avonds naar buiten, als ze de hond uitlaat, dan zijn er jongelui, een groep waar misschien in andere wijken problemen mee zijn, die zijn dan aan het voetballen. En ook jongere kinderen. Die kunnen hun fietsjes gewoon laten staan en staan er dan de volgende ochtend nog. Vergeten jassen hangen op de bankjes. Echt ongelooflijk. Hilde zou het geweldig leuk vinden als er wat meer bankjes zouden komen zodat ook de moeders in de speeltuin kunnen gaan zitten 's middags.

Dat geldt eigenlijk voor de hele Wippolder vindt ze. De Wippolder is gewoon een dorp in de stad. De kinderen van Hilde hebben daar zeker de voordelen van meegemaakt. De sociale controle als ze uit school kwamen, dat er op ze gelet werd. Haar kinderen zaten hier ook op school. Alles was en is dichtbij. Kwamen ze te laat, dan werden ze weer naar huis gestuurd. Deden ze iets wat niet mocht, dan kregen ze op hun duvel of Hilde werd gewaarschuwd. Dat het touwtje niet meer uit de deur kan, dat begrijp ze. Die tijden zijn voorbij. Ze vindt echter wel dat er nog een heleboel van waarde is gebleven. En dat moet gekoesterd worden.

Kijk naar het Agnetapark, zegt Hilde. Dat halen ze ook niet in hun hersens om dat af te breken. Daar woonde een tante van haar. Ze had er zelf wel willen wonen. Geweldig buurt. Waarom kan het dan hier niet gewoon? Het is eigenlijk net zo'n soort wijk, met dezelfde cohesie vindt Hilde. Toen ze zelf klein was, was er in de speeltuin een draaimolen, een zandbak, wippen, een klimrek. Er was een gedeelte voor de kleine kinderen en een gedeelte voor de grote kinderen. Wel stond er een hek om toen. Voor een dubbeltje mocht je naar binnen. Ook de hobbelpaarden kwamen naar buiten. De speeltuin was toen nog van de woningstichting, zegt Hilde. Wel vindt ze dat het nog steeds gezellig is in de speeltuin.

Hilde vertelt dat vier, vijf jaar geleden, de buitenboel geschilderd is, de dakgoten nagelopen zijn en het houtwerk is nagekeken. Ze vraagt zich af hoezo die andere huizen in slechte staat zouden zijn. Waarom zijn deze dan wel onderhouden, vraagt ze zich hardop af. Zelf heeft ze gelukkig helemaal geen klachten. Dat wil ze graag gezegd hebben. Als er wat was, dan belde ze met Woonbron en dan werd het gerepareerd. Helemaal keurig geregeld. Ze is nooit met enge dingen blijven zitten. Ze is echt verbaasd waarom dat bij die huizen dan niet is gebeurd. Ze vraagt zich af of er al langer een plan was. Als dat zo is, vindt ze dat een beetje achterbaks.

Volgens Hilde is het alleen maar een geldkwestie. En dat vind ze dieptreurig. Ze vindt dat er in de stad al het nodige verziekt is. En dat daar behoorlijk is huisgehouden, en niemand was er blij mee.

Dat ze dat hier nu ook willen gaan doen verbaasd haar. Ze geeft aan dat ze wat betreft haar huis natuurlijk wel een paar persoonlijke wensen heeft. Zo wil ze graag een nieuwe voordeur bijvoorbeeld. Een dichte dan graag. Ze heeft een tussendeur bovenaan mijn trap. Heel fijn, zegt ze. Tegen de kou. Hilde vindt dat de buurt moet blijven zoals die nu is!

66 jaar wonen in de Wippolder

De laatste bewoner die voor deze nieuwsbrief haar verhaal doet, is mevrouw Van Puffelen. Zij is 96 jaar en woont al 66 jaar aan de Johan Willem Frisostraat 32. Ook aan haar de vraag wat ze vindt van de plannen van Woonbron.

Nou, ze vindt het een heel slecht idee! Ze vertelt dat er 40 jaar geleden ook al gesloopt zou worden, maar dat ze toen, samen met nog een paar burens, in een bewonerscommissie zat. De namen weet ze niet meer, omdat het al zolang geleden is. Een bovenbuurvrouw, Tineke, die was er in elk geval bij. We hebben ervoor gevochten, zegt ze. Ze vertelt dat men toen de hele wijk wilden plat gooien. Maar dat de bewoners liever wilden renoveren. Omdat 5 bewoners dat niet wilden, zijn ze bij verschillende projecten langs geweest waar gerenoveerd werd. Uiteindelijk is het de bewonerscommissie gelukt alle bewoners mee te krijgen omdat we zelf inspraak kregen. Het was toen wel een andere woningbouwvereniging, volgens mevrouw Van Puffelen.

Ze weet nog dat toen dat project van start ging de huizen aan het Frisoplein leeg stonden, die waren net gerenoveerd. Daarom konden alle bewoners daar naar toe. Ze vraagt zich nu wel af hoe ze dat nu willen doen. Waar willen ze al die mensen onder brengen? Daar hebben ze toch geen huizen voor? Nou, hoe willen ze dat dan doen? Het is voor haar onbegrijpelijk. Dat is ook haar argument. "Want ja", zegt ze, "iedereen die hier weg moet, die wil in de Wippolder blijven. Die wil niet zijn of haar buurtje uit."

En waar gaan ze naartoe? Ze kunnen in Zoetermeer terechtkomen, ze kunnen in Rijswijk terecht komen. En dat vinden ze natuurlijk niet fijn. Niemand wil dat. Er zijn nergens huizen. Waar willen ze ons dan onder brengen? En dan hier een voor een onze huizen dichttimmeren? Dat is toch ook geld verspillen". Ze vindt het gewoon absurd.

"Wat vind ik van het wonen in deze wijk? Hoef je niet te vragen want ik woon hier al 66 jaar. En toen ik hier kwam wonen heb ik gezegd, 'hier ga ik nooit meer weg'. Ik vond het ideaal. Ik had een vriendin aan het Frisoplein, liep hier langs en dacht wat zou ik hier graag willen wonen. Nooit gedacht dat zoiets zou gebeuren. Toen kwam dit huis leeg. Het was gevorderd door de gemeente toen. Dit heb ik ook alles aan Woonbron verteld, voor dat krantje dan. Dit huis kwam leeg en voordien was het huis gevorderd voor een heel groot gezin, ik geloof met 13 personen."

Daarna kwam hier een jong gezin in en die zijn geëmigreerd. En toen kwam dit huis leeg. Wat zei toen de bouwvereniging, 'dit huis dat willen wij terug'. De gemeente vond dat het huis van hun was. Dus dat werd getouwtrek. Oké. Het mooie was dat ik me vroeger had ingeschreven bij Ons Huis. Mijn man was bij de gemeente. Ik geloof dat het zes weken leeg heeft gestaan. Ik kwam ervoor in aanmerking omdat ik lid was van de woningbouwvereniging. Mijn man was bij de gemeente en die zocht al voor ons een huis. We woonden toen in een krot. En het klikte".

Mevrouw van Puffelen weet nog dat toen ze hier kwam wonen het allemaal een beetje dezelfde jonge gezinnen met kinderen waren. Daardoor was er veel contact. Er woonden ook veel oudere mensen, waar ze 's morgens koffie ging drinken. Bij de oudjes. Dat vonden ze geweldig en daar had ze heel fijn contact mee. Dus de ene morgen was ze bij die en de andere morgen was ze bij die. Toen was het contact goed maar van lieverlee zijn die mensen verdwenen. Ze zijn of dood of naar een verzorgingstehuis gegaan. Ze zegt dat de mensen hier lang blijven wonen. Met nieuwe bewoners heeft ze minder contact. Die kent ze niet zo goed van gezicht. Dat was vroeger wel

zo, zegt ze. Ze kent wel de mensen die hier al langer wonen. Die houden haar in de gaten. Dat is fijn voor haar natuurlijk. Even zwaaien, geweldig vindt ze dat.

Mevrouw Van Puffelen denkt dat als ze toch gaan slopen ze haar dan in de verzorging stoppen. En dat is iets wat ze absoluut niet wil. Daar wil ze niet aan denken. Verzorging vindt ze prima, maar niet voor haar. Als het moet, dan moet het zegt ze. Want ze denkt dat ze haar geen ander huis meer gaan geven. Ook denkt ze dat het nog zoveel jaren gaat duren. Iedereen zegt dat ik 100 wordt. Dat moet ze eerst nog maar zien, zegt ze. Dus dan zou ze het misschien nog wel meemaken. Haar gevoel zegt dat het niet doorgaat, dat ze het niet slopen. Omdat er zoveel aan vast zit denkt ze dat het niet doorgaat. "Want", zo zegt ze: "Ze halen het hart uit de wijk en ze jagen mensen de huizen uit die eigenlijk nergens heen kunnen".

De eerste goede arbeiderswoningen zijn nog steeds in goede staat en die moeten behouden blijven als cultureel erfgoed. Wat je nu sloopt krijg je nooit meer terug

Tot de volgende editie in mei!

Voor alle vragen kun je ons bereiken door een e-mail te sturen naar: wippoldernoord@gmail.com. Heb je tijd over om wellicht een losse klus voor ons te doen? Of wil je deze nieuwsbrief niet meer ontvangen? Dan ontvangen wij dit ook graag per mail.

